

BEELDHOUWERKEN TE WASSENAAR.

In de kunstzaal *De Rietvink* te Wassenaar is een kleine tentoonstelling van beeldhouwwerken ingericht van J. Mendes da Costa, L. Zijl, J. Altorf, G. J. W. Rueb, A. Termote, O. Wenckebach, Mari Andriessen en P. van der Nat. Mij hier bepalende tot datgene, dat nog niet of weinig werd geëxposeerd, kan worden gezegd, dat van de jongere beeldhouwers, hier vertegenwoordigd, de Vlaming *A. Termote*, sinds den oorlog in Nederland wonende, het meest de aandacht trekt. Zeer gevoelig in de kop van een oude vrouw (*Volendam*), sterk van plastiek in den ongemeen krachtigen kop, vermoedelijk van een visscherman, hier gladiator geheeten, toont hij ook in zijn andere werken een beeldhouwer van groote gaven te zijn, die slechts nog aan diep innerlijk leven zal moeten winnen om een der besten te worden. Hij vertegenwoordigt tot dusver een realisme tegenover de mystiek van *John Raedecker* of het styleeren van *Altorf*. Dit realisme van *Termote* is krachtiger dan dat van *O. Wenckebach*, die wel erg moet oppassen om niet te vervallen in oppervlakkige constateeringen als zijn hier aanwezige *Vrouwenkop*. *Wenckebach* heeft ongetwijfeld een voortreffelijken aanleg, maar het schijnt of hij zeer ongelijk werkt en de spanning uit zijn arbeid af en toe verdwijnt. Zijn vergulde beeld „*Lente*” is daar een bewijs van. Bijzonder gelukkig is hij echter geweest in de groote kop van zijn vader, *Prof. Wenckebach*, een brons vol fijnheid en levendigheid en veel schoons geeft hij te genieten in de groote, uit teak-hout gesneden figuur van een staanden man, wiens handen en voeten zijn gebonden en die blijkbaar zijn vonnis wacht. *Duitsch-Oostenrijksche invloed* is hier en daar merkbaar.

Een verrassing biedt *Mari Andriessen* met de kleine groep van twee, elkaar vroom begroetende vrouwen: „*Ontmoeting van Maria en Elisabeth*”. Eenigszins onder invloed van *Picasso* heeft *Andriessen* hier alleen de essentie van dit begroetend gebaar plastisch willen verwezenlijken, daarmede de feitelijke lichamelikheden verwaarloozend. Doordat hij hierbij maat heeft gehouden en in geen overdrijving is vervallen, is dit groepje precies geworden wat het zijn moest, meer een symbool dan een werkelijkheid. Om zijn groote zuiverheid van bedoeling en innigheid heeft dit groepje mij bijzonder getroffen. Plastisch heeft *Andriessen* hier bereikt, wat *Matthieu Wiegman*, schilderkunstig, zocht en bereikte in zijn jongste muurschilderingen in de *Rozenkranskerk* in Amsterdam. Verder exposeert hij hier een vrouwenkop in meer naturalistische opvatting, doch van een buitengewone teederheid.

Altorf, die vóór alles stylist is, vertoont hier *Toorop's* machtigen kop, een brons vol kracht en van edele opvatting en ook een brons naar *Jodjana*, den Indischen danser, waarin de extatische spanning